

“Mana dvēsele priecājas par Tā Kunga lietām”

Sjūzena V. Tanere

Nesen atbrīvotā Jauno Sieviešu vispārējā prezidente

Jāpriecājas par Tā Kunga lietām . . . tas pacilās mūsu sirdis un dos mums iemeslu liksmot.

Mormona Grāmatā Nefijs bieži runā par prieku. Viņš priecājās par “Tā Kunga lietām”, par Svētajiem Rakstiem un par mūsu Debesu Tēva “lielo un mūžīgo ieceri” (skat. 2. Nefija 4:15–16, 11:2–8). Nefijs īpaši bieži atceras sava prieka avotus ciešanu, kalpošanas laikā, lai paceltu un koncentrētu savu garu uz mūžīgām svētībām.

Mums arī jāpriecājas par Tā Kunga lietām, jo tas pacilās mūsu sirdis un dos mums iemeslu liksmot (skat. 2. Nefija 11:8). Atļaujiet man nosaukt dažas no lietām, kas man sagādā prieku.

Es priecājos par mūsu Glābēju, Jēzu Kristu. Līdzīgi Nefijam “es gaviļēju savā Jēzū” (2. Nefija 33:6) par Viņa kalpošanu un glābšanas darbu uz zemes. Viņš nodrošina mūs ar gaismu un cerību un ir devis mums Svēto Garu tālākai vadībai un mierināšanai šajā ceļā, pa kuru mums jāiet. Tikai caur Viņu mēs varam atgriezties pie mūsu Tēva. “Glābšana var nākt pie cilvēku bērniem kā vien iekš un caur Kristus” (Mosijas 3:17).

Es priecājos par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju, kas celts uz apustuļu un praviešu, ar kuriem man ir bijusi tā svētība kalpot, pamata. Es liecinu, ka prezidents Tomass S. Monsons ir Tā Kunga pravietis uz zemes mūsdienās. Es priecājos, ka viņš ir patiesi Kristum līdzīgs, kalpojot un sniedzot ikvienam siltumu un mīlestību.

Es priecājos par priesterības atslēgām un tempļiem, kas pārklāj zemi, sniedzot katram no mums iespēju veikt mūžīgos priekšrakstus un slēgt derības. Dažas no manām visdebešķīgākajām dienām pēdējā laikā ir bijušas manu pašu bērnu laulības templī, kad mans tēvs izpildīja šo svēto priekšrakstu.

Es priecājos par jaunatnes spēku, kad es redzu viņus drūzmējoties tempļos, lai izpildītu kristīšanos par mirušajiem. Es mīlu viņu stingro uzticību tiem standartiem, kas viņus vada uz templi, un viņu gatavošanos kļūt par uzticīgiem misionāriem un taisnīgām mātēm, un tēviem.

Es priecājos, ka esmu meita Debesu Tēvam, kurš mani mīl. Es uzzināju par savu dievišķo izcelšanos agrā jaunībā no savas mātes. Nesen es redzēju, kā mana trīs gadus vecā

mazmeitiņa mācās savu identitāti no savas mātes. Elīza bija devusies gultā izmisusi. Viņu varēja nomierināt tikai tad, ja viņas māte Elīzai atkal pastāstīja viņas iemīloto patieso stāstu par to īpašo nakti, kad Debesu Tēvs noteikti un skaidri čukstēja viņas mammai sirdī, ka Elīzai ir īpašs gars ar cēlu misiju.

Es priecājos par savu lomu kā bērnu audzinātājam, kas dod man iespēju izpaust savu dziļāko sievietes būtību. Mani vienmēr iespaido tas veids, kā sievietes, jaunās sievietes un pat mazas meitenes šķiet parāda intuitīvu interesi un spējas par audzināšanu. Tas nav tikai mātes galvenais uzdevums, bet tā ir arī daļa no mūsu katras pirmstīgās, mirstīgās un mūžīgās identitātes un mērķiem.” (Skat. „Ģimene: vēstījums pasaulei”). Audzināt nozīmē mācīt, veicināt attīstību, stimulēt augšanu, barot un lolot. Kura gan neliksmotu no prieka, ka tai ir piešķirta šāda svētīga loma?

Svētajos Rakstos vārds *audzināt* ir lietots tikai divas reizes, un abas reizes tiek runāts par vecāku atbildību audzināt bērnus ar “audzināšanu un pamācīšanu no Tā Kunga” (Efeziešiem 6:4; Ēnosa 1:1).

Prezidents Hinklijs arī pamācīja gan vīriešus, gan sievietes būt par audzinātājiem. Viņš teica: “Cik daudz skaistāka būtu . . . sabiedrība, kurā mēs dzīvojam, ja katrs tēvs uz . . . un katra māte attiektos pret saviem bērniem . . . kā pret dāvanām no Debesu Dieva, . . . un audzinātu tos ar istu mīlestību gudrībā un Tā Kunga mācībā?” (“These our little ones”, *Liahona*, 2007. g. dec., 7).

Es priecājos par ģimenēm. Nesen es priecājos par jauna mazbērna dzimšanu ģimenē, kas saprot, ka vecākiem ir svēta atbildība audzināt savus bērnus mīlestībā un taisnīgumā. Vecākajiem bērniem bija dabīga interese par viņu mazās māšas ienākšanu šajā pasaulē. Viņu pirmās stundas par šo svēto tēmu pasniedza viņu mīlošie vecāki svētā ģimenes atmosfērā, debešķīgā noskaņā, kas pavada jaunas dvēseles piedzimšanu mirstīgajā pasaulē un saistībā ar mūsu Tēva diženo un mūžīgo plānu. Tam pretēji, nākamajā dienā pēc atnākšanas no bērnudārza mūsu mazmeita stāstīja, ka viņa tajā dienā bija mācījusies jaunu terminu — seksuāla izmantošana. Es jutos noraizējusies, ka jau tik agrā vecumā bērniem drošības dēļ jāzina par negatīvajām tās tēmas izpausmēm, par ko mēs tik jauki runājam iepriekšējā vakarā. Es priecājos kā nekad iepriekš, ka audzināju ģimeni, balstoties uz Jēzus Kristus mācībām.

Jēkabs mācīja, ka Tas Kungs priecājas par “sievu šķīstību” (Jēkaba gr. 2:28). Es priecājos par visu sieviešu un vīriešu šķīstību un tīrību. Cik gan skumīgi ir Tam Kungam redzēt, ka tikums tiek nonievāts un atturība visur šajā bezdievīgajā pasaulē tiek izsmieta. Tas Kungs ir nodrošinājis Saviem bērniem lielu prieku intīmās, mīlestības pilnās attiecībās, kā to mācījās mani mazbērni. Es priecājos par skaidrību, kas atrodama

vēstījumā pasaulei par ģimeni, kas brīdina, ka „cilvēkiem, kuri pārkāpj šķīstības derības, slikti izturas pret dzīvesbiedru vai bērnu, vai arī nepilda ģimenes aprūpes pienākumus, kādu dienu būs jāatbild Dieva priekšā.”

Es priecājos par to piemēriem Svētajos Rakstos, kuri staigā ticībā savā zemes ceļojumā. Katru reizi, kad es eju ar Ābrahāmu un Īzaku pa ceļu uz Morias kalnu, es raudu, zinot, ka Ābrahāms nezina, ka viņa gājiena beigās būs eņģelis un biezoknī auns. Mēs visi esam mūsu zemes ceļa vidū, un mēs nezinām mūsu ceļa tālāko daļu. Bet mēs tāpat kā Ābrahāms esam svētīti ar brīnumiem.

Es priecājos par Tā Kunga žēlsirdību un brīnumiem (skat. “Bless Our Fast, We Pray”, Hymns #138). Es zinu, ka Viņa maigā žēlsirdība un brīnumi, lieli un mazi, ir patiesi. Tie nāk pēc Viņa prāta un Viņa laikā. Dažreiz tas nav ātrāk, pirms mēs esam sasnieguši savu galējo punktu. Jēzus mācekļiem Galilejas jūrā bija jāpūlas, airējot pret pretvēju visu cauru nakti, līdz Jēzus beidzot nāca tiem palīgā. Viņš nenāca līdz ceturtajai stundai, kas bija tuvu saullēktam. Tomēr Viņš atnāca. (Skat. Marka 6:45–51). Mana liecība ir, ka brīnumi notiek, kaut gan dažreiz ne līdz ceturtajai rīta stundai.

Pašlaik es sasprindzinu savu ticību un lūgšanas un gaidu brīnumus to mīļoto labā, kuri ir fiziski slimi, emocionāli iztukšoti un garīgi nomaldījušies. Es priecājos par Tā Kunga mīlestību pret katru no Viņa bērniem un par Viņa gudrību atļaut mums katram pašam veidot savu dzīves pieredzi.

Visbeidzot es priecājos vairāk, kā es varu izteikt, par sava vīra mūžīgo mīlestību un pastāvīgo palīdzību un par savu bērnu un vecāku lūgšanām, un atbalstu visus šos gadus, kamēr es kalpoju kā Jauno Sieviešu vispārējā prezidente.

“Mana dvēsele priecājas par Tā Kunga lietām” (2. Nefīja 4:16) — Viņa likumu, Viņa dzīvi, Viņa mīlestību. Priecāties par Viņu nozīmē atzīt Viņa roku mūsu dzīvē. Mūsu pienākums pret evaņģēliju ir darīt to, kas ir pareizs, un mīlēt un priecāties par to, kas ir pareizi. Kad mēs priecājamies, kalpojot Viņam, mūsu Tēvs Debesīs priecājas, svētot mūs. “Es, Tas Kungs, . . . priecājos godāt tos, kuri kalpo Man patiesīgumā un patiesībā līdz galam” (M&D 76:5). Es vienmēr gribu būt Viņa prieka cienīga. “Es mīlu To Kungu; Viņā mana dvēsele priecājas,” (“I Love the Lord,” Jackman Music Corp.), Jēzus Kristus Vārdā, āmen.